

~~##~~ LX.

59

CANONES MORIENDI

Sive

REGVLAE MORTIS

Ex Simeonis Exiterio natae:

Quas animæ suæ profecturæ Scripsit

FRANCISCVS HILDESHEIM,

Medicinæ D. & Serenissimi Septemviri

Brandenburgici Medicus Or-

dinarius.

ANNO

clb. lbc.

D. M. Davidi Voi

~~##~~

ILLVSTRI ET
GENEROSO DOMINO, DOMI-
NO ADAMO GANSLO, NOBI-
LIBARONI IN PVTLITZ ET DO-
MINO IN WITTENBERG &c. MAR-
chia Brandeburgicæ Marefcallo au-
lico & Hæreditario, Domino
fuo benigniffimo.

*Q*uæ cecini extremo mihi fortè in margine vite,
Accipe, sed facili VIR GENEROSE manu,
Illa nec ambitio, nec habendi vana cupido
Protulit; aſt mentis vena ſuprema meæ.
Da facilem curſum, noſtrisq; applaude Camænis;
Sic placeant alijs quæ placuere Tibi.

*Illuſtri Generoſitati T.
addictiſſimus*

Franc. Hildeſheim D.

Reverendo & Clarissimo
Viro,

CHRISTOPHORO PE-
LARGO: DOCTORI THEOLO-

go: Professori Theologiae, in Academia Marchica,
& Ecclesiarum per Marchiam Inspectori
generali &c: Domino & amico meo
Salutem dico.

*U*n singulis momentis, ad finem mortalita-
tis meae accedam propius, ac de supremo Vi-
tae actu saepe mecum cogitem, quamvis ni-
hil inde mali magnoperè metuam, nec sanè
quicquam extimescam, quòd lege Adra-
stiae statutum sciam, ut semel moriantur omnes: tamen
hanc ex multis unicam cogitationem mihi deinceps relictam
esse video, quoniam pacto in extremo vitae hujus certami-
ne, inq; obscurae mortis appulsu, aliquid alicundè arripiam,
condasem, reponam, conseruem, in quo semel acquiescat,
& cui firmiter immoriatur animus meus, ne fortè impar-
tus rapiar ad hoc inexorabile, ineuitabile, ineluctabile fa-
tum. Mitto Scholas Stoicas, tam veteres quàm novas,
quae solae sibi hoc in negotio admodum sapere videntur, &
ambiti-

ambitiosa quadam verborum pompa de contemtu mortis nescio quid magnificè crepant. Quantò rectius exclamabo cum Petro? Domine, quò ibimus? Tu habes verba aeternae vitae. Relictis igitur Stoicarum commentationum quisquiliis, ad sacras paginas me conuerti, & in his ad Simeonis λόγον ἐξιτήριον, quo simul rectè viuendi & benè moriendi artem exactissimè nobis aperuit senex ille sanctissimus.

Hunc Simeonem, cognomento *IUSTVM*, quod tu non nescis, inter Sacerdotes sui seculi praecipuum fuisse accepimus, praepitorem Gamalielis, in quo cessauit magnae Synagoga Spiritus, qui Prophetiae donum utcumq; supplebat. Addit Nicephorus, dubitantem eum in Esae Vaticinio, de partu virginis, Angeli voce in fide Prophetica confirmatum, eiq; nunciatum fuisse, non prius vitam cum morte mutaturum, quàm vidisset & amplexus fuisset *CHRISTVM*, DEI & virginis filium. Itaq; tanti Senis oraculo mihi aliquantò attentius immorandum esse ratus, haec, quae vides, conscribillavi, non parum in his adiutus Concione Antistitis aulici nostri, *M. MARTINI NOSLERI*, quam habuisse eum memini ad Serenissimum Electorem nostrum, nuper piissimè defunctum *IOANNEM GEORGIVM* &c: cuius anima sit in benedictione. Quicquid autem huius à me scriptum est, id ad te referre visum fuit, *PELARGE*
GERE

*GE Reverendissime & Clarissime, ut de argumento isto
quamvis Theologico, mihi tamen jam proprio & unico, ipse
sententiam pro tuo arbitratu diceres. Itaq; de hac re sta-
tues, uti voles, meque ex veteri fide amabis. Benè va-
le. Berlini Idibus Aprilis, Anno ultimæ DEI patien-
tiæ, supra millesimum sexcentesimo.*

*T. Reverendæ Dignitatis
Studiosissimus*

Franciscus Hildesheim D.

A 3

PRAE-

PRAEFATIVNCVLA

Poëtica: Ex Nicephoro lib.1.cap.12.

Vge fortunate senex, quæ visio mentem
Intonat? & quæ lux oculis non visa prophanis,
Visa tibi, I V S T V M te ad templi altaria sistit
Emeritum, mundo satagentem & abire volentem?
Et quid sancte senex, quidnam isto in pectore versas?
Dividis ac dubiam media in contraria mentem?
Dum legis arcano quæ fortè volumine Vates
Prodidit, ac quondam cecinit de virgine pura
Promissum puerum paritura pro perituris:
Ambigis interpret, gentes metuisq; prophanas,
Ne divina parùm curent oracula vatium,
Ob rerum seriem inversam variataq; fata:
Dum dubitas, num vera fides, ecce Aliger aurem
Vellicat in somnis, titubantem & ad oscina mentem
Increpitat, sacroq; iubet confidere verbo;
Augurio haud vano, te non prius ire solutum,
Quàm I O V A M toties speratum in carne videres,
Et vitæ Dominum media inter brachia ferres.

Euge fortunate senex, hîc siste parumper,
Me donec tecum rapias, mentemq; paratam
Ad P V E R V M Mundi decus, & Venerabile ducas
Lumen, ut hinc mihi certa salus requiesq; resurgat,
Hîc ego ne in pelago linquar nassaq; malorum.

At prius hîc moriendi artem & præcepta salutis
Edoce, & instilla Cordis penetralibus imis.
Felix ille animi, qui Mundi fæce solutus
Ad CANONES moritur, claudit cui Regula vitam.

CANO,

CANONES MORIENDI

Ex Simeonis Iusti Exiterio.

I.

Manere Seruum Domini, donec veniat.

Rgò in seruitio Domini nunc usq; ma-
nentem
Me Domini seruum vigilantem, & ad
omnia firmum
Ire iuvat, nec me mors ultima linea
rerum

Terrificat. quando ille volet, dimittar in urnam.
Ille meæ vitæ præscripsit terminum, & ille
Librauit fortes vitæ. me stare vocanti
Conuenit, & media in morte expectare salutem.
Servus ego Domino seruo, qui matris ab alvo
Incolumem traxit, meritis cumulauit inermem.
Morte sua mortem domuit, proprioq; cruore
Ad coelum patefecit iter. quin flamine Sancto
Purgat adhuc mentem, ac cœlesti preparat auræ:
Huicce fidelis ego dum vitæ est aura, manebo.

Sed veluti Seruus sibi non famulatur, at unus
Statq; caditq; suo Domino, cui supplicat uni,
Contentus modico pastu, precioq; laborum;
Hostes quin etiam Domini auersatur & odit,
Et si fortè parum metas exorbitat, usq;
Admonitus resilit, veniamq; precatur, & ultrò

Sistitur

Sistitur officio, mandataq; munia soluit,
Nec fugit antè diem, sed finem laude coronat:
Sic seruire DEO qui curat, is omnibus unum
Anteferens, uni vita est obnoxius ipsa,
Dura pati discit, rebusq; assuescit acerbis;
Et quò fata vocant, sequitur, nec degener ulla
Parte sui fremit, exigua sed sorte quiescit;
Delapsus veterem in culpam resipiscit, & hostes
Ille DE I fugit atq; fugat prece, numine, Verbo;
Inq; suis operis suprema ad funera perstat.

Sic seruire DEO, regnare est. Hinc ego latus
Et vitæ & mundi satur, hac discedere valle
Gestio, meq; iugo fessum dissoluier isto.

II.

Exire in pace:

ANtè diem tamen extremum, compone Viator
Sarcinulas, vitæ retinacula, frustula, micas
Collige, testatoq; prius tu conde libello
Singula, ne qua tuis surgant incommoda natis,
Aut hæres geniale serat post funera bellum;
Verùm, ut relliquiis partis in pace fruantur;
Ac discant placido rellicta erciscere vultu.
Quin & amicorum offensas, irasq; malorum
Concilia pro parte tua, nec læsus ab hoste,
Vindictæ, placidis veniamq; rogantibus asper
Immineas, juris sed de feruore remittas;
Namq; homines sumus, in culpam descendere pronj,
Vnius ob noxam meriti stipendia culpæ:

Vnum

Vnum igitur sumus, nec nos iniuria foedas
Distrahat in partes, queis vita est omnibus una,
Vna fides, poena una, & quæ manet ultima cœlo
Vna salus, terris unum Baptisma professos.

In primis venerare DEVM, à quo supplice vultu
Orabis veniam, nec mens sibi conscia culpæ
Differat in seram commissâ piacula mortem;
Quanta seges scelerum est? & quàm foecunda malorum
Semina transversam rapiunt in crimina mentem?
Quin etiâ iustus luce una septies errat
In tenebris vitiorum, & se in caligine merfat
Immundi Mundi, propriâq; in carcere carnis.
Adde, quod à dextris morienti mille malorum
Occursant facies, à læva Spiritus adstat
Tristitiæ, iudexq; supra nos territat, infrâ
Horrendum chaos inferni, foris orbis, at intus
Conscia mens pectus curarum percoquit æstu:
Tantæ molis erit, nosmet servare salutem.
Sed cœlo juuat esse DEVM, juuat esse Patronum,
Aurea nobiscum qui Pacis foedera figit:
Pax animo est, stabilita fide, qua sidera adimus;
Pax morti atq; Erebo, CHRISTI quæ voce recedunt;
Pax Mundo, quem stravit humi victoria CHRISTI;
Pax superis; tandem reserata est janua cœli.
Hæc firmant fugientem animam, & solatia præstant;
Sic juuat ire, atq; immundo valedicere mundo.

III.

Exspirare in aspectu & amplexu CHRISTI.

NVnc age Diue senex, propius te siste roganti;
Sit mihi fas porro tua sancta capessere dicta;

B

Nam

Nam quod inauditum est, animoq; oculisq; salutem
Corporeis cernis, pueri in complexibus hæres;
Idq; leue: Vndè tuæ tanta est fiducia menti?
Hoc viso puero acceptoq; cubilia terræ
Protinus expetere, & membris mox velle resolui
In mortem? usq; adeo nihil ultrà humana moratus
Mortem optas, pulchrumq; mori succurrit in ulnis
Tàm puri pueri, volupe est excedere vita;
Vota mori tua sunt, omnis mora longa parato est.

Eallimur? an Puer ille D E V S, quem condis in ul-
nas?

Quem tot vota Patrum, quem tot suspiria regum
Spectandum humana nequicquàm in carne rogabant,
Quem vates oriturum Orbi longè antè canebant,
Morte piaturum veteris contagia culpæ;
Quin etiam de quo dudùm tibi missus ab alto
Spiritus indulsit, te non fatalibus umbris
Cessurum prius, aut missurum lumina mortj,
Quàm CHRISTVM aspicias puerum, amplexuq;
salutes:

Ecce tibi CHRISTVM, tota quem mente petisti:
Hoc duce nil ducis vitam, mortemq; perennem
Hoc mortis victore in somnum & somnia vertis.
Scilicet hæc timidis spes est morientibus una,
SALVATOREM oculis fidei mentisq; tueri,
Amplecti expansum maledicto in stipite CHRISTVM:
Nam veluti quondàm serpens formatus ab ære,
Anguibus à viuis lethali vulnere læsos
Intuitu uno omnes trepidante à morte reduxit:
Sic quos tartarei corruptit lingua Draconis,
Morte sua Puer hic æterna à morte redemit.

Ergò

Ergò annis animoué grauis, si quando profunda
Duceris ad noctem, jam nunc mittendus, ad Vmbras,
Nec tibi Parca diu grati dabit aeris usum;
Cùm mors semianimem rictu terrebit inani,
Et mox illa tui sub terras ibit imago:
Tunc animis opus est morituro & pectore firmo.
Hic tu SALVATOREM oculis manibusq; prende
Victricis fidei, tuaq; hunc in pectora conde,
Hoc comite in mediam mortem, cum iusserit, ito:
Nec vitæ veniat tibi tam scelerata Cupido,
Vt tali aspectu amplexuq; extrema recuses.
Ne trepida ad mortem. CHRISTO nil triste recepto
est,

Ille moram lethi rumpet, te mole ligatum
Corporis expedietq; brevi, funestaq; mortis
Sibila, terriculasq; in vitam & gaudia vertet,
Ac faciet potius sperare aut spernere mortem
Quàm fugere, immanem velut hostem & militis hastã
Qualem ridiculus pictor sculptorq; figurat;
Horrendum Sceleton, lumbis atq; ore tremendum,
Cùm vitæ illa tuæ verè sit portus, & ortus
Alterius, non pœna tibi, sed vena salutis.
Ah quantum est? morientem hoc SALVATORE re-
solvi,

Atq; oculis mentis fideiq; quiescere in illo,
Exhalantem animamq; istis deponere in ulnis.
Ecquid enim miseri non SALVATORIS egemus?
Qui lapsos releuet, peccati fasce grauatos
Liberet, ac pavidas mentes in pace reponat,
Qui legem infringat damnantem, iramq; parentis
Conciliet timidis animis, qui spicula mortis

Reginamq; Hecaten tenebrarum, atrumq; tyrannum
Regnatorem Erebi, mortem quoq; destruat ipsam.

IV.

Quiescere in ultimo CHRISTI officio.

Restat ut expediam, quidnam ipsa in morte labantes.
Soletur magis, & faciat profundere vitam:
Scilicet officio CHRISTI gaudere supremo;
Quod Puer ille suæ LVX est & GLORIA gentis.
Prodiit arcano Patris de lumine lumen,
Summus Patris amor, DEV Sipse, DEI unica proles,
Illius è gremio nostræ decreta salutis
Protulit, & primus VERBO referavit Olympum
Atq; voluntatem Patris patefecit amicam,
Qua lapsis est parta salus, tenebræq; fugatæ,
Victaq; mors, cœcumq; Erebi scelus omne repulsum,
Atq; excussa dolis sunt pignora reddita cœlo.
Hæc via LVXq; viæ est, noctes quæ discurit omnes
Errorum, atq; animas tenebrarum in valle sedentes,
Hæredes veteris culpæ graviumq; malorum
Expiat, ac donat miseris mortalibus ævum.
Hæc VERBI fax est, mediis quæ fulget in umbris
Et nos per mundi tenebras deducit euntes,
Ac fidei flammis accendit pectora, donec
Grata superveniens æternæ Aurora diei
Mentibus assurgat nostris, nebulæq; recedant.
Quid? quod & informat vitam LVX illa, Renatis
DVX est ad sanctas operas, & Regula vitæ,

Vt se

Vt se subijciant tam blandis legibus almi
Imperii, nec fræna suis affectibus addant,
Sed labem fugiant, maculas deponere discant,
Quas aut primus homo vix natum invexit in orbem,
Aut humana superstruxit natura proteruè.
Tunc quoq; cum vitæ certum tibi carpere pensum
Constituunt superi, Parcæ tela ultima texunt,
Cum suadente DEO pulsat mors nuncia fati
Ante fores, certamq; intentant omnia mortem,
Cum fatalis adest demens temporis hora,
Aeternamq; timent languentia pectora noctem;
Cum mors antè oculos feris accincta tenebris
Inuoluit pauidam mentem, & præcordia quassat;
Hæc LVX luminibus nostris se splendida sistit,
Ne videant umbras, ne nox caua lumina somno
Sopiat æterno. Quin Dia LVCERNA tenebras
Et cœcas Erebi casses dirumpit, & omnes
Dispellit mentis nebulas, animumq; serenat,
Atq; metum mortis frangit, dat semina vitæ;
Ergò tuum ante diem supremaq; funera, supplex
Hoc LVMEN venerare, atq; hoc tu LVMEN an-
hela;

Et poteris moriens æternam cernere LVCEM.
Quin etiam Puer hic LAVS est & GLORIA
gentis,

Quam sibi selegit præ cunctis gentibus unam,
Cui proprios dixit cultus, cui fœdera sanxit,
Iura dedit, leges posuit, templumq; sacravit,
Et cuius voluit DEV Sipse è sanguine nasci.
Indè etiam Electos ex omni climate mundi
Nobilitat, meritisq; suis & sanguine fuso.

Plantat opus L A V D V M sibi , fingit vasa Salutis,
 Et superum sobolem indigitat , quos sustulit Orco ;
 Colligit & sanctum semen ; quo gloria coelis
 Crescat, & aeterno celebretur L V M E N in aeuo.
 Ad le quod est VICTOR mortis , qui colla triumphans
 Vincita trahit Sathanæ , qui regna silentia Ditis
 Destruit, atq; Orci crudelia claustra refringit,
 Imperium coelo tenet, ac dominatur Auerno:
 Hinc E Q V I T E S proprio condit de nomine, pugnam
 Qui renouent, vitæq; sub hoc tolerare Magistro
 Militiam , & graue mortis onus perferre laborent:
 Hæc tibi V I C T O R I S moritura G L O R I A sur-
 gat
 Ac de morte potes similem indè referre triumphum.

V.

Certare in fidei specialis certitudine.

HAc celebrata tenus sunt E X I T E R I A sancti
 Læta Senis , vitæq; simul mortisq; parandæ
 Præcepta , ac docili S O T E R I A tradita menti.
 Restat ut adijcias propriam, quæ ducit ad astra
 Ipse fidem , quam nulla dabunt merita atq; labores
 Condigni , cultus cumulati , aut congrua virtus ;
 Ille dabit solus , Patri qui flumen amoris
 Noster amor, vigilat nobis , Flamenq; sacratum
 Demittit , fidei ut firma incrementa ministret ;
 Haud aliter datur æthereas grandire per oras,
 Atq; referre polo diuinæ particulam auræ.

Ergo

Ergò tuus Puer ille , meusq; , atq; omnibus unus,
Lumine qui Fidei CHRISTVM amplexuq; salutant,
Et quibus ille manet LVX tuta , & Copia LAVDVM:
Tu modò ne teipsum fallacibus exime technis
Quas hominum generi Sathanas confingit & offert,
Seductor tot mille animarum ab origine prima,
Mille opifex fraudum, scelerumq; magister & autor;
Huic caue sis mentem flectas , sed nitere VERBO,
Quo PVER hic populos omnes vocat, omnibus idem
Saluificam promittit opem , finaliter omnes
Ad sua regna venire jubet, nullumq; suorum
Excludit, nisi qui sibi propria somnia fingit,
Nec VERBVM reuerenter habet, nec credere CHRI-
STO

Curat, cui nostræ tam prouida cura salutis,
Improbat ipse DEVS casus miseratus iniquos
Præfractamq; hominis mentem , reprobosq; furores
Acriter inculcat, revocatq; à labe malorum:
O miserum mortale genus , quid debuit ultra
Pro te , proq; tua DEVS attentare salute?
Ergò illum interitus causam tu dicere noli:
Perditio ipse tua es : mortem tibi tute parasti.
Vna salus , solo in CHRISTO sperare salutem;
In fidei obsequium captiuos ducere sensus;
Durare , ac sese vitæ seruare futuræ.
Si surgant hostes contrà , qui extrema minentur;
Tu ne cede malis , nec mox succumbe periclo:
Militia hæc vita est, & habent sua castra renati;
Qui CHRISTVM in mundo, mediaq; in morte se-
quuntur,
His nunquàm ærumnæ , nunquàm certamina desunt:
Certan-

Certandum est igitur, si vis te vincere primum
Pugnandum tecum tibi, vita putandaq; bellum;
Nam non pugnanti nulla est speranda corona:
Si dubium est bellum, tu contra audentior ito:
Arma tibi P V E R hic, Verbumq; precesq; mini-
strent:

Vota viam invenient, aderitq; vocatus I E S V S:
Hæc vis grata D E O est; hac flectitur atq; ligatur
Omnipotens, ceditq; lubens ad vota suorum.
Quid multis? hæc lucta pios, fors ista moratur,
Discipulis C H R I S T I sola hæc Academia aperta
In qua quisq; suam discat consumere vitam: (est;
,, Credere, quæ nusquam apparent, dilata, locataq;
,, In dubio, sperare tamen, licet omnia certam
,, Spem renuant: & amare D E V M, qui sæpè paren-
,, Dissimulans vultum, sese in contraria vertit: (tis
,, Quin etiã, dum feruet agôn, dum perfidus hostis
,, Insultat timidis, & inania murmura miscet;
,, Tunc telis fidei scutum objectare juuabit,
,, Inq; acie immotum stare, & se tradere CHRISTO,
,, Ad finem durare, dabit victoriã finem.

VI.

*Obdormire in spe & expectatione æter-
næ vitæ & gloriæ.*

VEntũ ad supremũ est, constat, quocunq; repugnes
Affectu, semel hinc migrandũ, quamlibet omnes
Excutias remoras, nil te de morte reducet,
Terminus hic tandem tibi Decretorius instat.
Hospitium hæc vita est, & cùm conducta reposcit
Cre-

Creditor, hac terra non nostra exire necesse est.
Dulce frui requie, exhausto quocunq; labore:
Dulce mari emenso speratum attingere portum:
Dulce viatori, per mille pericula vitæ
In patriam propriamq; domum cum laude reuerti:
Dulcior at quantò, & longè dulcissima res est?
Talibus in vitæ curis, tantisq; periculis
Perpetuam placida mercari morte quietem
Quàm miserum est? vitæ portum, portamq; salutis
Auream, & æternæ referantem gaudia vitæ,
Mortem illam extremam sortem, medicamq; malorum
Ac scelerum, quæ vera tuæ sunt ulcera vitæ,
Horrere, & subitò ad nomen pallescere mortis?
Intuere ô CHRISTVM, qui solus mortis imago
Viua manet contrà mortem, tuq; exue vitam hanc
Morte tua, atq; nouam meritis CHRISTI indue vitam.
Hæc rerum summa est: Tibi ne ipsi gaudia differ,
Quæ nunc cœlestes pertentant gaudia mentes,
Gaudia mortali quæ visa auditaq; nulli,
Nullius in viui pectus descendere possunt:
Hæc in monte Thabor Cephæ sub imagine cernens,
Aeternas optat poni terno ordine cellas
Protinus, atq; inibi per secula mille morari;
Sed desiderio nequicquàm incensus inani,
Per mortem, ætheream migrare iubetur in aulam:
Hic saltus restat viuis, hæc meta laborum;
Humanorum operum hic pendens ab origine finis,
Posse mori, æternam & moriendo intrare salutem.
Deficiat mundus nos undiq; & undiq; Dæmon
Decipiat, caroq; inficiat nos propria: CHRISTVS
Purgatos reficit, tutosq; in regna reponit

C

Aurea

Aurea, perpetua semper dignissima vita.
Quid præter lacrimas hæc & suspiria vita est?
Vita vieta, caduca, magistra doli atque dolorum:
Ipsa sibi exilium, laqueus, mors, carceris illex
Serva malis, sentina bonis, juuenumq; Charybdis,
Fabula, larua viris, senibus quoq; Somnium & umbra:
Quantum discrepat altera vita? illa aurea vitæ
Vita, quieta, beata, manens, animata, superstes;
Nulla ubi suspicio, nullus timor, angor & error,
Insidiæ nullæ, non adversarius ullus;
Omnia perpetuò perstant, status omnibus idem,
Læticiam sine gestu agitant, sine voce loquelam;
Et nescire D E V M nequeunt, sed & omnia norunt
Extrà artem; quod quisq; tenet, non invidet ulli,
Purus amor cunctis, nulla hîc fastidia rerum;
Quodq; uni proprium est, id mox commune fit omni:
Pectora plena D E O, non admittentia noctem,
Aeternis lucent radiis, præsentia cernunt,
Illis præteritum nusquam est, nullumq; futurum,
Non spes, non casus, non fors, tristisvè senectus;
Perpetuant sibi delicias, & nescia dici
Gaudia. materia est D E V S omnia in omnibus unus;
Miscentur Sancti Genij, laudesq; perennant;
Hæc semel ut videam, nil me terrentibus umbris
Da mihi posse mori, & vitam hanc da maxime C H R I -
S T E.

Veni Domine IESU, etiã veni.

F I N I S.

Ex

Ex Apocalypsi.

Ecce ego pulso ostium, si
quis aperiet, intrabo &
coenabo cum eo.

Coena coenis una major omnibus:
Quis cordis ostium ferit? quis ad fores
Pectoris, ingressum gestit? quis limina mentis
Intrare gaudet? CHRISTVS est. Eja Hospitem
Amicum hominum DEVM; Patronum & unicam.
Ingredere ô felix, hospesq; assuesce vocari,
Cuius in aduentum, Cor sese attollit & omnis
Moeror abit, nimioq; exsucca timore resultat
Vena Melancolici, atq; iterum sese explicat intus
Spiritus, ac dulces redeunt cum sanguine vires.

Audeboné? Ades. Hic placeat discumbere mecum,
Hic intra, hic habita. Hospitium ne despice tecti
Pauperis. ecce tibi thalamos jam contrahit ardens
Spiritus, & Cordis iusta plus parte relinquit;
Tu modò siste, humiliq; loco tete arduus infer.
Nulla mihi sedes te dignior. Ilicet istam
Immundam tu sedem uno mundissime nutu,
Et puram dabis, & miseratam in pace repones.
Ingredere ô felix, animumq; in morte labantem
Erige, & hoc placidam firma sub pectore pacem.

F. H. D.

C 2

Animi

Animi alloquium.

ANime, DEVS quem iussit esse simplicem
Talemq; te finxit refinxit providus;
Quando auolabis ales è cavea tua?
Quando locata exhibis hospes hinc domo?
Vbi moraris, atq; habitas nimium diu;
Tuens nefanda, mussitans injurias,
Mortaliumq; ad dicta facta nauscans,
Quæ te dolentem susq; deq; lancinant.
Quin corporis te exhibulas ergastulo?
Exutus istis carneis molestiis,
Vbi corpus hoc est hospes atq; hostis tibi.
Liber malis, tuam repetens originem,
Migras paratus ad poli palatia?
Vbi nunc Henochus atq; Helias hospitant,
Et intuentur carneis oculis DEVM.

Anime, reconde lectulo curas tuas,
Corpus sepulcro. linque mundo ineptias,
Terræ cadauer, aulicis ludibria,
Fastum superbis, næcias risoribus,
Sannas planis, Opicis voluptates suas,
Opes auaris lubricas, Erebo nefas:
Nec contremisce mortis ad truces minas,
Quin vellicanti spontè linque penulam,
Teq; exime tot tantis catenatis malis,
Queis implicatur perditè mortalitas:
Cui contigit nasci, semel restat mori:
At quid mori est? nisi perennem viuere
Vitam, solutam vinculis mortalium;

Curis

Curis, dolore, spe, metu, periculis:
Exire mundo quid? redire ad cælites,
Nos vndé deturbavit astutus Sathan;
Quid mundus est? rerum bonarum euerritor,
Hyæna, Siren, Lerna, Sphynx, stabulum Augiæ.
Tecum hæc reputa, & confide CHRISTI gratiæ,
Qui liberatum morte, transponet polo,
Ac sempiternis te beabit gaudiis.

F. H. D.

IN SYMBOLVM

Reverendi & Clarissimi viri,

M. MARTINI NOSSLERI,
Antistitis aulici &c:

Mortalis Non Moriar.

Mira fides, & mortalis non morte peribit?
Crede mihi, nusquam hoc scripsit Aristoteles.
Altior at tibi mens, quæ se super æthera tollit,
Mortis ubi didicit temnere posse minas:
Audio. pars nostri melior, cœlestis origo
Non moritur. Sed post funera corpus ubi?
Cedite, Philosophi. me pagina credere CHRISTO
Sacra jubet: Non est mors, ubi CHRISTVS adest.
Hæc egò dum reputo, moriendi tempora lustro,
Pròh desiderio tempora tarda meo.

F. H. D.

C 3

IN

In Cygnæos cantus

FRANC. HILDESHAEMI.

*Serenissimi Semptemviri Brandenburgici Archiatræ,
VIRI SVMMI.*

Vi juveni, Latij Dux Aemilianus alumno
Ipse sua imposuit laurea ferta manu;
Ille sagax olor, extremæ ad postscenia vitæ
Deductus, moribunda intonat hæc ani-
ma:

EPIC.T.
vitæ fabu-
la Dei cho-
ragi arbi-
tratu per-
agenda.

Fabellam nimum vitalem exosus, & ultrà
Præbere exanguis materiem Invidia.
Eia age sic anime ô mi! & te para, & egredere istine:
Viuere desistas, viuere ut incipias.
Nam qui se Christo vouit, demortuus Orbi,
Nec viuens vivit; nec moritur moriens.

Samuel Scarlach.

F I N I S.

A 2490

ULB Halle
003 485 986

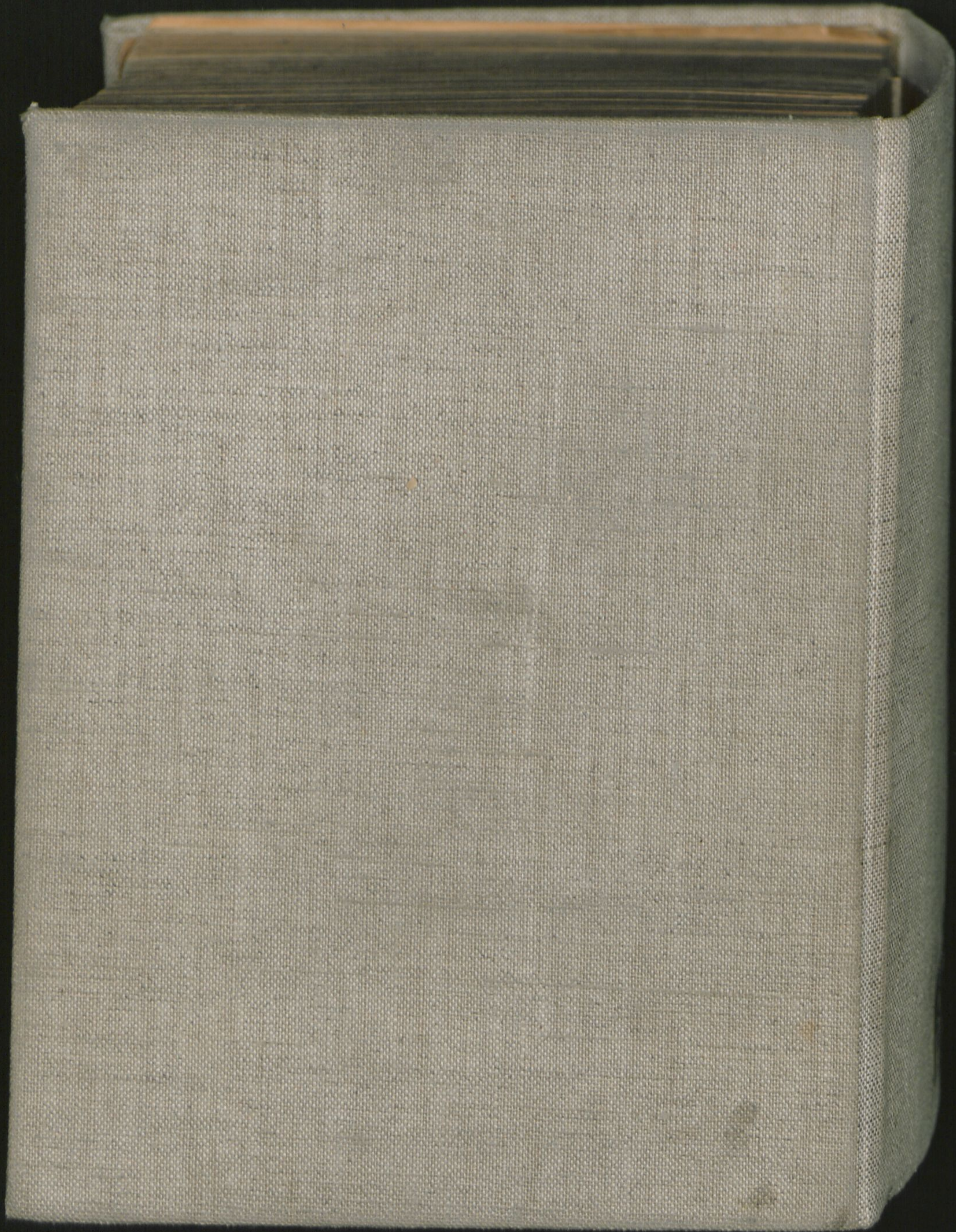
3

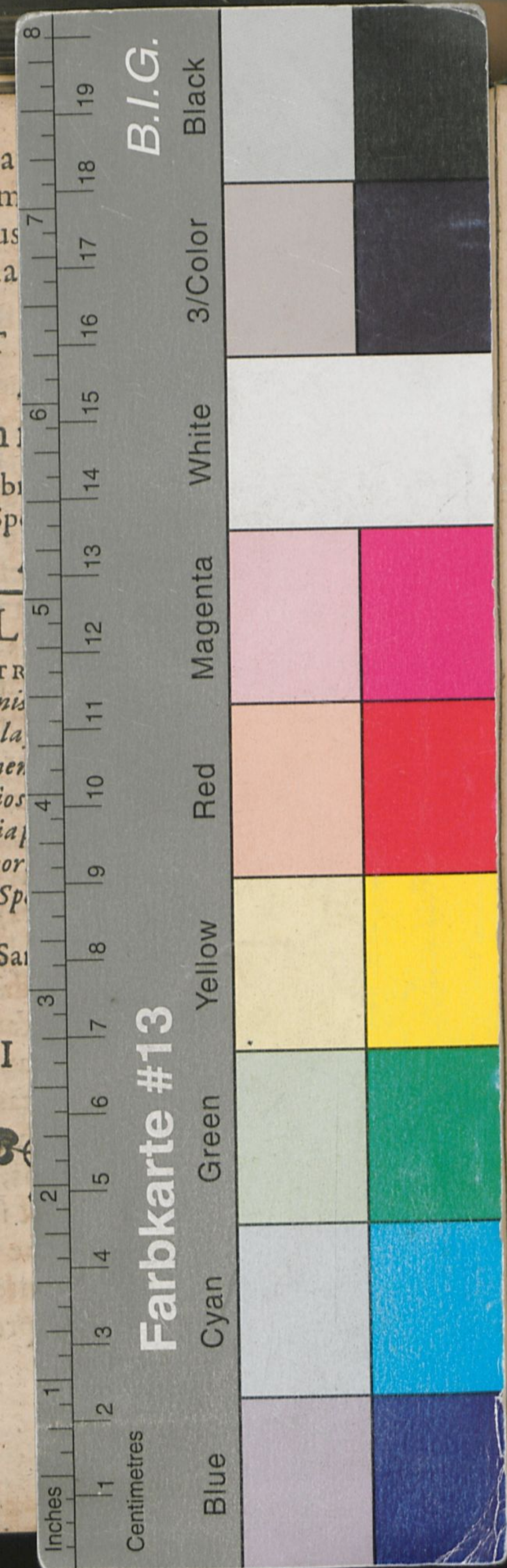

sb

kom

~~IV~~ LX. 59
CANONES MORIENDI

Sive

REGVLAE MORTIS
Ex Simeonis Exiterio natae:

Quas animae suae profectura Scripsit

FRANCISCVS HILDESHEIM,
Medicinæ D. & Serenissimi Septemviri
Brandenburgici Medicus Or-
dinarius.

ANNO

cl. lcc.

D. M. Davidi Vau